

tíð hjá teimum báðum at arbeiða í gjøgnum. Í fyrstu atløgdu løgdu tey ikki itøkiligar ætlanir um at fara hvør til sitt, men avráddu at síggja tíðina ann. Beint eftir hetta, kunnaði Arni eisini samkomuleiðaran um støðuna.

- Tann fyrsta reaktiónin var jalligt. Eg minnst samkomuleiðarin segði, at hann vildi vera mín vinur, men at hann ikki visti, hvat vit skuldu gera, tí hann hevði ongantíð verið í hesari støðuni áður, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Vistu til ein grøðara

Vikurnar gingu og framvegis vóru tey fá, sum vistu um loynidómin hjá Arna. Tað byrjaði við, at konan og samkomuleiðari vistu um loynidómin. Síðani stillaði Arni seg fram at tosa við umsorganarpersónar og leiðslu í Kelduni um støðuna, tí hann ynskti, at hesi skuldi vera væl ilatin til at hjálpa konuni og børnunum. Hann tosaði tí við øll í samkomuni, sum vóru áhugað í at tosa við hann um støðuna.

- Tað gjørdist verri og verri, tí meðan fyrsta reaktiónin var menniskjaliga stuðlandi móti mær, so blivu fólk meira og meira innstillað upp á, at tað var synd og at eg fór til helvitis fyri hetta. Eg kendi tað sum, at tað var nógv fokus á skandaluni, sum fólk vóru bangin fyri fór at koma, tá ið tíðindini komu út. Tey vóru bangin fyri, at hetta fór at raka samkomuna, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá og heldur fram.

- Sæð í bakspegilin kendist tað sum, at tað var undirordnað, hvussu eg hevði tað kensluliga. Í tí átrúnaðarliga umhvørvinum plagar man at siga, at man elskar syndaran, men hatar syndina. Men tað stendur eisini í Skriftini, at tú ikki kanst tæna tveimum harrum. Um tú elskar syndaran og hatar syndina, so tænar tú tveimum harrum. Og eg upplivdi sjálvur, at fólk í samkomuni vóru so upptikin av at hata syndina, at tey gloymdu syndaran – tey megnaðu ikki at gera bæði samstundis, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Í októbur mánaði skuldi ein parterapeutur frá einum kristiligum felagsskapi í Danmark koma til Kelduna at hava eitt hjúnabandsvikuskifti. Samkomuleiðarin kom til Arna við uppskoti um, at hann skuldi roynd at tosa við terapeutin frá hesum felagsskapi. Ein felagsskapur, ið eisini fæst við terapi til samkynd, ið ynskja at roynd at broyta sína kynsligu sannføring.

- Fyrst segði eg bums nei, tí hesin maðurin var bara eitt vikuskiftið í Føroyum og hvønn mun kundi hann í veruleikanum gera. Men so hugsaði eg, at tey skuldu so ikki hava tað at siga um meg, at eg ikki vildi roynd. So eg fór, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Tá ið ein hoyrir um ein slíkan felagsskap, so eru nakrir fordómar, sum automatiskt knýta seg at. Soleiðis var eisini hjá Arna. Og tí gjørdist hann bilsin, tá ið veruleikin var ein heilt annar.

- Sum tann fyrsti persónurin í allari tilgongdini hugdi hesin

maðurin meg inn í eyguni og segði, at eg eisini hevði týðning. Eg segði honum frá øllum samskiftinum við Kelduna, og hann segði sum var, at eg átti at steðga at tosa við tey, tí alt álit millum partarnar var farið. Hann helt heldur ikki, at mín støða var handfarin væl av samkomuni. Hann segði við meg, at hann kundi halda hvat hann vildi um samkyndleika, men fyri tað var eg vigtigur eisini, og tí skuldi eg ikki missa meg sjálvan burtur í øllum ruðuleikanum, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá og staðfestir, at hendan samrøðan var ein týðandi løta í tilgongdini.

- Eg kom til, at ja, nú er nógv mikið. Nú mugu vit koma víðari, og fólk sleppa ikki longur inn í mítt liv og siga mær alt møguligt neiligt um meg, sigur Arni Klein Abrahamsen.

Stutt eftir tosaði hann fyri seinastu ferð við samkomuleiðsluna um støðuna. Tá gjørdist greitt, at Arni ikki var vælkominn í samkomuni, um hann ætlar sær at liva sum opin samkyndur.

- Tey søgdu við meg, at um vit fóru at skiljast og eg fór at liva samkyndur, so var ikki rúm fyri mær longur. Tað varð eg ikki bilsin av at hoyra, men kortini var tað hart, tí eg hevði jú lagt stóra orku í samkomuarbeiðið í nógv ár, sigur Arni Klein Abrahamsen.

- Sæð í bakspegilin var samskifti millum meg og samkomuleiðaran heldur trupult frá byrjan. Tí vit høvdu hvør sitt motiv. Hann vildi, at eg skuldi grøðast. Men eg hevði ongantíð nakran trupulleika upp eftir. Eg kendi ongantíð, at Gud ikki vildi góðtaka meg. Men eg kendi tað sum, at trupulleikin lá úteftir til tey trúgvandi, tí tey ikki kunnu góðtaka meg sum samkyndan, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Í fyrsta kvartali í 2011 flutti Arni frá sínari familju í hús á Oyrbakka, og Arni og konan verða separerað. Tey hava tó megnað at havt eitt gott samstarv um børn og tey praktisku viðurskiftini, og tað er Arni sera fegin um.

- Eg havi stóra virðing fyri míni

ekskonu, at hon hevur vilja samstarvað og havt eitt opið samskifti við meg, hóast eg havi gjørt stór mistøk, og skapt stóra sorg í hennara lívi, sigur Arni Klein Abrahamsen.

Trupult at standauttanfyri felagsskapin

Arni Klein Abrahamsen gongur ikki longur í Kelduni. Í dag er hann tó fastur gestur í fólkakirkjuni á Skála. Og hóast Arni minnst aftur á nógvar góðar løtur í Kelduni, so er tað ein himmalskur lætti at sleppa undan bólkatrýstinum.

- Hugburðurin í slíkum samkomum sum Keldan verður í stóran mun myndaður av samkomuleiðsluni og tí, ið

prædika verður. Og ert tú bara eitt vet kritiskur móti tí, so gerst tað beinanvegin trupult at vera partur av felagsskapinum, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Hann upplivir tað sum, at tey samkyndu á mangan hátt eru blivin andlitið á tí felags figginda, sum trúarlívið í Føroyum stendur saman um at vera ímóti.

- Tey "veruligu" trúgvandi kenna eina sameining ímóti hesum felags figginda, meðan tey, ið kanska taka undir við at samkynd skulu góðtakast á jøvnum føti, verða skýrd "lunkað" ella "fráfallin", sigur Arni Klein Abrahamsen, og leggur afturat, at hann veit eisini, at tað eru nógvar trúgvandi, sum gjarna vilja vísa samkyndum viðurkenning, men sum ikki tora, tí tey eru bangin fyri hvat hini siga.

Og felagsskapurin, sum kann vera upplyftandi og styrkjandi at vera ein partur av, kann tí eisini vera júst tað øvugta.

- Tað er ófatiliga tungt at vera uttanfyri. Tú merkir skjótt fordømingina, um tú ert ósamdur ella ikki livir upp til moralsku fatanina hjá felagsskapinum. Og tí makkar man rætt og innornar seg, greiðir Arni Klein Abrahamsen frá.

Í dag hevði Arni ikki vilja verið partur av slíkari samkomu aftur. Hann hevur funnið seg væl til rættis í fólkakirkjuni, og upplivir í dag eitt frælsi frá hesum felagsskapi, sum hann ikki hevði viljað verið fyri uttan, hóast ein stórir partur av hansara lívið var innan samkomugátt.

Sæð í bakspegilin í dag er tó eitt, sum Arni viðhvørt hugsar um.

- Eg var greiður yvir at eg fór ikki at hava nakra framtíð í samkomuni, tá ið eg kom úr skápinum. Men tað var tó hugvekjandi, at eingin í samkomuni royndi at fáa meg at blíva verandi, eftir at eg kom út, sigur Arni Klein Abrahamsen.

Hann má ásanna, at tað framvegis í 2018 ikki er nógvar rúmd fyri samkyndum í trúarlívinum í Føroyum. Og spyrst tú hann, so er tað ein stórir missur fyri hetta trúgvandi umhvørvið, tí tað merkir samstundis, at alt tað, sum samkynd hava at bjóða, ikki kemur í spæl í felagsskapinum.

- Eg trúgvi at vit eru skapt í Guds mynd júst sum øll onnur. Vit samkyndu hava eisini eginleikar, talentir, arbeidsorku og kreativ evni at geva til felagsskapin. Í dag leggi eg stóra orku í ítróttarfelagið á Skála, og hendan orkan kundi tað sama verið lögð í samkomuvirksemi, men í staðin er tað nú fótbóltsumhvørvið, ið fær gagn av mínum ikasti, sigur Arni Klein Abrahamsen.

Arni fegnast um, at í dag verður hann rúmaður og góðtikin sum hann er. Bæði í heimbygðini, á arbeidsplassinum og í fólkakirkjuni, sum hann í dag er ein partur av.

Sosialurin hevur verið í samband við Paula Høj, samkomuleiðara í Kelduni, men hann hevur ikki hug at gera viðmerkingar í hesari vikuni.